

Preview Maalstroom

Aan de rand van een Mergadorees wierplateau heeft zich een grote groep zachtbekkige Veringolezen verzameld. Hun schubben liggen strak tegen hun lijf en ze neuriën zacht, waarbij ze hun brede lippen tuiten. Met ritmische bewegingen plukken ze met hun vinhanden stukken langsliertig wier dat op het water drijft om daarmee een jong te bedekken dat aan hun vinvoeten ligt.

Een van de vrouwen zit in een ongemakkelijke houding naast het jong. In haar ronde vissenogen is afschuw te lezen en haar kieuwen hangen slap. Keer op keer streelt ze het jong.

‘Frila, het is tijd,’ zegt een mannelijke Veringolees zacht.

De vrouw kijkt naar hem op en schudt haar hoofd. ‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’ Ze buigt zich over het jong om hem opnieuw over zijn hoofd te strelen. ‘Hij was nog maar net uit het eerste larfstadium. Zijn dooierzak was nog niet eens leeg.’ Ze kijkt de man naast haar opnieuw aan. ‘Ik wil niet dat hij nu al aan de cephalo’s wordt overgedragen, Lomas. Hij moet worden onderzocht. Het is al de derde larf binnen tien getijdencycli die het niet overleeft en wie weet hoe het in de noordelijke halveschaal is. Er is iets helemaal niet in orde.’

Lomas staart zijn gezellin met droevige ogen aan. ‘Het zal niets aan zijn dood veranderen.’

‘Maar stel dat er echt iets mis is in de keten. Als we weten wat het is, kunnen we misschien voorkomen dat andere larven hetzelfde lot ondergaan.’

‘Soms gebeuren dit soort dingen nu eenmaal, Frila. Deze keer hebben de watergoden besloten dat het ons overkomt. Ik heb het er net zo moeilijk mee als jij, maar ...’

‘Kijk dan naar hem,’ roept Frila uit, terwijl ze het wier van het bolle vissenlijfje wegtrekt. ‘Zie je dan niet dat zijn schubjes

loslaten? En dan die bultjes eronder, als ik niet beter wist zou ik zeggen dat hij zeepokken heeft.'

'Frila heeft gelijk,' zegt een andere vrouw. 'Het is niet natuurlijk. Jullie moeten hem naar de kliniek brengen. Misschien dat ze hem daar kunnen onderzoeken.'

Lomas kijkt vertwijfeld van de een naar de ander en knikt dan. 'Goed, ik zal gaan.'

'Ik ga met je mee,' zegt Frila.

Lomas schudt zijn hoofd. 'Ik heb geen idee hoelang ik weg ben. We kunnen het ons niet permitteren allebei van ons werk weg te blijven.'

Er rolt een traan uit een van Frila's ogen als ze zich voor de laatste keer over haar jong buigt. 'Zorg goed voor hem, Lomas,' klinkt haar gesmoorde stem.

De kliniek is gevestigd op een uitgestrekt wierplateau dat zich op een halve dag reizen van Mergador bevindt. De bebouwing bestaat uitsluitend uit lage, langgerekte gebouwen die kriskras lijken te zijn neergezet.

Lomas tilt zijn kostbare last uit de hovertaxi.

Met opgeheven hoofd loopt hij vervolgens over de brug richting de ingang van het complex.

Binnen is een Aardling bezig papieren in een koffer te stoppen. Hij kijkt verbaasd op. 'Kan ik u helpen?'

'Ik zoek een arts.'

De man kijkt hem meewarig aan. 'Wist u niet dat de kliniek in andere handen is overgegaan? Er zijn hier al geruime tijd geen artsen meer. Ik was de receptionist en ben bezig wat achtergebleven spullen te verzamelen. Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?'

'Mergador.'

'Maar daar zijn toch nieuwe zorgkorven gebouwd? U kunt u daar toch laten behandelen?'

Lomas buigt zijn hoofd iets. 'Het is niet voor mijzelf, mijn larf ... hij is dood. Ik wil hem laten onderzoeken.'

De receptionist wijst naar de deur waardoorheen Lomas binnenkwam. 'Als u het pad volgt dat langs de kliniek loopt, komt u bij een zijpost. Misschien dat ze u daar kunnen helpen.'

Gelaten doet Lomas wat de receptionist zegt.

Bij de zijpost wordt Lomas staande gehouden door een Aardling die bezig is met het stutten van een half ingestort deel van de oude kliniek.

'Kan ik u helpen?' vraagt ook hij.

Lomas knikt en trekt de geweven wierdoek waarin zijn zoon is gewikkeld een stukje opzij. Er stijgt een geur van bedorven vis op. 'Bent u arts? Mijn gezellin en ik willen graag dat onze larf wordt onderzocht.'

De man speurt het pad achter Lomas af. 'Waar is uw gezellin?'

'Zij is niet meegekomen.'

'Leeft hij nog?' vraagt de man wijzend op het jong in Lomas' armen.

'Nee.'

De man kijkt hem een moment zwijgend aan en wijst vervolgens naar een groenbruin heuveltje. 'Deponeer hem daarin en wacht dan in die bruine hut verderop. Ik zal zorgen dat er iemand bij u komt.'

Lomas loopt aarzelend naar de plek die de man aanwees. Wat er in eerste instantie uitzag als een stapel gedroogd wier blijkt in werkelijkheid een verhoging rond een opening in het wierplateau te zijn. Hij kijkt om naar de man. 'Hierin?' vraagt hij aarzelend.

'Ja.'

'Ik begrijp het niet. Ik heb bijna de hele dag gereisd. Als het de bedoeling is hem aan de cephalo's over te dragen, had ik dat in Mergador ook wel kunnen doen. Mijn gezellin en ik denken dat hij zee...'

Lomas is nog niet uitgesproken of er verschijnt een zoekende tentakel met grote zuignappen boven de rand van de put. Met een kreet stapt hij naar achteren. Maar niet snel genoeg. De neusgaten aan het uiteinde van de tentakel sperren zich wijd open en voordat Lomas het kan voorkomen, windt de tentakel zich om de dode larf en trekt deze uit zijn armen.

Zo geruisloos als de tentakel verscheen, trekt hij zich weer terug in de put. Lomas moet machteloos toezien hoe zijn zoon wordt meegenomen. Hij strekt zijn armen uit in een hulpeloos gebaar en laat ze dan langs zijn lichaam vallen. Zijn kieuwen hangen slap naar beneden.

Als hij om zich heen kijkt, is de Aardling verdwenen. Met onzekere stappen begeeft hij zich in de richting van de bruine hut die de man aanwees.

De hut is leeg. Langs de wanden staan een paar kale banken. En als het dikke wiergordijn achter hem dichtvalt, is het vrijwel donker. Huiverend gaat Lomas zitten. Bang voor wat er gaat komen, bang voor de terugreis straks. Maar vooral bang voor het moment dat Frila ontdekt dat hij geen werk meer heeft.

‘Misdaadstatistieken laten een duidelijke trend zien. Vooral de criminaliteit in en rondom ...’

Kit gaapt stiekem achter haar hand. Ze had hoge verwachtingen van dit symposium voor privédetectives. En sommige lezingen waren inderdaad interessant, maar deze man is zo slaapverwekkend dat ze haar ogen amper kan openhouden. Een porrende elleboog van haar buurman brengt haar weer bij haar positieven.

Meteen klinkt ook de geamuseerde stem van de spreker vlak bij haar. De man is het publiek in gelopen en kijkt haar met een flauw glimlachje rond zijn lippen aan. ‘Beetje laat geworden gisteravond?’

Kit voelt haar wangen rood worden en de vlammen slaan haar uit. ‘Ben nogal druk geweest de laatste tijd,’ mompelt ze.

In de zaal gaat gelach op en haar buurman steekt grinnikend een duim omhoog.

De spreker loopt terug naar het podium.

Kit buigt naar voren en pakt een flesje vloeistof uit haar tas. Ze neemt een paar flinke slokken en kijkt zuchtend op haar horloge. Nog een kwartier, dan is er een pauze in het programma. Ze kijkt steeds om zich heen of er soms deelnemers zijn die het voor gezien houden, maar iedereen lijkt aan de lippen van de spreker te hangen.

Eindelijk is de man aan het slot van zijn retoriek gekomen en komt de zaal langzaam in beweging. Kit volgt de anderen naar het restaurant en voegt zich bij het groepje waar ze de afgelopen twee dagen mee is opgetrokken.

Naast haar laat een van de weinige andere vrouwelijke deelnemers zich op een stoel vallen. ‘Welk bureau werk jij voor?’ vraagt ze, terwijl ze een broodje smeert.

‘Guardner Investigations.’

De vrouw schudt haar hoofd. ‘Er gaat geen belletje rinkelen. Met hoeveel man zijn jullie?’

‘Twee.’

‘Hebben jullie veel opdrachten?’

‘Wat noem jij veel?’

‘Minimaal tweehonderd per jaar.’

‘Daar komen wij met z’n tweeën bij lange na niet aan.’

‘Oh, dat klinkt als gekriebel in de marge. Kunnen jullie ervan leven?’

‘Nauwelijks,’ zegt Kit, terwijl ze aan haar vette bankrekening denkt en de royale beloningen die zij en haar broer Jim voor hun werkzaamheden ontvangen.

De vrouw bekijkt haar ietwat meewarig. ‘Je komt uit Los Angeles, toch?’ vraagt ze, terwijl ze een visitekaartje uit haar tas vist. ‘Ik heb een bureau met veertien mensen in Detroit en we zijn actief op alle continenten.’

Kit slikt. Veertien mensen! Daar komen zij en Jim aan met hun bureautje.

‘We hebben weleens iets in de buurt van L.A. Stuur je cv maar naar ons toe, dan wil ik wel een goed woordje voor je doen zodat er opdrachten jouw kant op komen. Wat is je specialiteit?’

‘Interstellair,’ zegt Kit, terwijl ze met genoeg het ontstelde gezicht van haar gesprekspartner bestudeert. ‘Maar ik kan me zo indenken dat jullie daar niets mee doen. Het is nogal een gesloten markt. Buitenaardsen doen alleen zaken met Aardlingen die ze kennen en vertrouwen.’

De vrouw kijkt zoekend om zich heen. ‘O, ik zie daar iemand die ik de hele tijd al wil spreken.’ Ze legt haar hand op Kits arm en staat op. ‘Vind je niet erg hè?’

Kit kijkt haar geamuseerd na.

's Avonds op haar hotelkamer schakelt ze de visieCOM in. Met een drankje en een hapje laat ze zich in een gemakkelijke stoel zakken en scant het nieuws van de afgelopen dagen. Zoals gewoonlijk zijn de berichten voorspelbaar. Van vermoorde galactianen tot "op verdachte wijze om het leven gekomen" Aardlingen.

Ze haalt haar schouders op en zet het apparaat uit. Het is tijd om haar spullen te pakken. Morgenochtend is er nog een facultatief programma voor de echte diehards, maar ze gelooft niet dat ze het kan opbrengen nog langer als een schoolmeisje naar de leraar te luisteren. Ze gaat liever naar huis. Morgen is het zaterdag, misschien is Michael er al.

- 2 -

Een beweging naast Kit maakt haar wakker en ze rekt zich loom uit. Door de kiertjes van haar ogen gluurt ze naar Michael die nog diep in slaap is. Sinds twee maanden brengen ze regelmatig het weekend met elkaar door. Een experiment noemen ze het allebei.

Een diepe snurk stijgt op uit Michaels keel.

Kit port hem met haar elleboog.

'Huh ... wat?' klinkt het slaperig.

'Je snurkt.'

'Kan niet, ik snurk nooit,' zegt Michael gapend. 'Hoe laat is het?'

'Tijd om eruit te gaan,' zegt Kit, terwijl ze Michael naar de rand van het bed probeert te duwen.

Michael kijkt op de neurowekker op zijn nachtkastje, rolt om naar Kit en laat zijn handen onder het dekbed op onderzoek uit gaan. 'Ik heb nog zeker vijf minuten. Zullen we ...'

Kit glipt behendig onder Michaels handen vandaan en stapt uit bed. 'Jij hebt misschien nog vijf minuten, maar ik niet.'

'Waar moet je heen dan?' vraagt Michael op klagende toon.

'Afspraak met Jim.'

'Die kan best een paar minuten wachten.'

‘Maar mijn afspraak daarna niet.’

‘En ik dan? Het is gewoon misdadig om zo naakt voor me langs te lopen,’ roept Michael uit, terwijl hij Kit probeert vast te grijpen.

Kit draait weg en grijnst. ‘Mis.’

Michael laat zich terugrollen. ‘Je bent harteloos,’ verzucht hij.

‘Je moet gewoon je beurt afwachten.’

Michaels ogen schieten open. ‘Hé, krijg ik een beurt? Wanneer?’

‘Ik ben bang dat dat wel even gaat duren, want volgend weekend is Kysèl hier,’ zegt Kit, terwijl ze de fotonendouche instapt.

Michael kreunt. ‘Kan ze niet naar je oma?’

‘Ik kan haar niet elke keer ergens heen sturen, Mike. Bovendien zit Felicia daar ook niet op te wachten. Ik vind het al helemaal super dat ze Kysèl regelmatig wil opvangen.’

‘Wanneer moet ze weer voor dialyse naar Jeffrey’s kliniek?’

‘Over drie weken,’ zegt Kit en ritsst haar spijkerbroek dicht.

Met een zucht laat Michael zich uit bed glijden en houdt zijn pink op. ‘Kijk, zo klein wordt hij nou van dat soort berichten.’

‘Michael Benton,’ zegt Kit op strenge toon. ‘Stop met zielig zijn. Je komt niks tekort.’

‘Nee,’ zegt Michael grijnzend. ‘Dat is waar.’

Een kwartier later loopt Kit samen met Michael de trap af naar de receptie van het LAETCI.

‘Tjee,’ roept Conrad vanachter zijn bureau. ‘Is het weekend alweer voorbij?’

‘Lul,’ grimast Michael.

‘IGIA-hoofdkantoor dan maar weer, hè?’

‘Ja, en helaas een enkele reis,’ zegt Michael, terwijl hij zijn handpalm op de scanplaat van de teleporter plaatst.

Vanuit de cabine werpt hij Kit nog een kushandje toe, dan is hij verdwenen.

‘Voor mij graag het LANS, Conrad,’ zegt Kit.

‘Hoe is het met Jim?’ vraagt Conrad, terwijl hij de coördinaten naar het teleportersysteem uploadt.

‘Goed. Hoezo?’

‘Ik vond hem er niet goed uitzien, toen ik hem vorige week zag.’

‘Ik zal hem de groeten van je doen,’ zegt Kit als ze de teleportercabine instapt.

De deur van het kantoor van Gardner Investigations staat op een kier. Kit duwt de deur verder open en loopt naar binnen. Jim zit niet achter zijn bureau. Ze fronst. Zou hij weg zijn, hun afspraak zijn vergeten en ook nog eens de deur niet op slot hebben gedaan? Conrad vond dat hij er slecht uitzag. Zou hem iets mankeren? Zou hij naar de dokter zijn?

‘Jim,’ roept ze, terwijl ze naar het kleine aanrecht met het espressoapparaat loopt. ‘Ben je thuis?’

Vanuit de aangrenzende slaapkamer klinkt geritsel. Er kraken beddenplanken.

‘Lig je op bed?’ vraagt Kit ongerust. ‘Ben je ziek?’

Ze loopt naar de slaapkamer en blijft op de drempel staan. Er ligt een onbekende brunette in het bed.

De vrouw bekijkt haar met laconieke blik en slaat quasiverschrikt een hand voor haar mond. ‘Oeps,’ zegt ze. ‘Echtgenote? Vriendin?’

‘Waar is Jim?’

‘Ontbijt halen, geloof ik. Weet alleen niet of hij voor drie personen meebrengt.’

‘In dat geval heb jij pech,’ zegt Kit op luchtige toon. ‘Ik ben Kit. Wie heeft deze keer de eer gehad in mijn broers bed te belanden?’

In het kantoor slaat een deur dicht.

De vrouw slaat het dekbed van zich af en grijpt een handdoek die ze bevallig om zich heen drapeert. ‘Ik wil me even douchen, mag ik wat privacy?’

Kit draait zich om en trekt demonstratief de deur van de slaapkamer achter zich dicht.

Midden in het kantoor staat Jim met een zak broodjes. Hij staart haar verbaasd aan.

Kit wijst met haar duim over haar schouder. 'Waar heb je dat opgedoken?'

'Lang verhaal,' zegt Jim als hij de zak broodjes neerlegt.

'Zijn dat echte broodjes?' vraagt Kit.

'Daar ga ik geen geld aan uitgeven. Niet voor ...' zegt hij gebarend naar de slaapkamer.

Kit grijnst. 'Het lijkt me anders een leuk typje. Precies iets voor jou.'

'Als je wist ...' Hij stopt abrupt als de slaapkamerdeur opengaat. 'Eh, jullie hebben elkaar al ontmoet, begrijp ik?' vervolgt hij alsof er niets aan de hand is.

'Ja,' zegt Kit. 'Ik heb alleen haar naam niet goed verstaan.' Ze kijkt de vrouw nieuwsgierig aan.

'Celine,' zegt de vrouw, zonder haar hand uit te steken.

'Was je onze afspraak vergeten, Jim?' vraagt Kit zacht als Celine zich in een leunstoel laat zakken.

'Oh shit,' mompelt hij.

'Ik zou best een kop koffie lusten,' zegt Celine.

'Ik ook,' zegt Kit, terwijl ze Jim strak aankijkt. 'Wat wilde je met me bespreken?'

'Een nieuwe klus. Gewoon hier in L.A. Heb er zelf geen tijd voor.'

'Nee,' zegt Kit, terwijl ze met haar hoofd richting Celine knikt. 'Dat kan ik me voorstellen.'

Jim perst zijn lippen op elkaar en beent naar het espressoapparaat.

De volgende tien minuten werkt Kit zwijgend een broodje naar binnen. Ze spoelt het weg met een paar slokken koffie en kijkt

Celine aan. 'Liefje, het was leuk je te ontmoeten, maar nu moeten Jim en ik aan het werk.'

Celine trekt haar wenkbrauwen op en kijkt Jim vragend aan.

'Ja, ik was vergeten dat ik vanochtend om halftien een afspraak met Kit had,' zegt hij met een verontschuldigend gebaar van zijn handen.

'Geen probleem,' zegt Celine. Alhoewel de uitdrukking op haar gezicht van het tegendeel getuigt. 'Wij maken snel weer een afspraak, hè Jim?'

'Ja, nou en of,' mompelt Jim in zijn koffiemok.

Het duurt nog ruim een kwartier voordat de deur achter Celine dichtvalt. Jim opent zijn mond om iets te zeggen, maar Kit is hem voor.

'Ik heb nog een halfuur voor je, dan moet ik weg.'

Jim knikt en rommelt in de bestanden op zijn COMbot. 'Dit is het,' zegt hij en wijst op het scherm.

Kit loopt om het bureau heen en bestudeert de tekst. 'Surveilleren in de supermarkt hier om de hoek? Dat meen je niet.'

'Het is een verzoek van de jongens beneden. Ze komen mensen te kort en de SECbot van de winkel is weg voor onderhoud.'

'Kunnen ze geen nieuwe huren?'

'Dat zou minimaal twee maanden gaan duren, dan hopen ze die van henzelf allang weer terug te hebben.'

Zuchtend laat Kit zich weer in haar stoel zakken. 'Voor hoelang?'

'Twee weken.'

Kit slaat haar ogen ten hemel. Twee weken rondhangen tussen shoppende huisvrouwen, tassen controleren, personeel bespieden. Niet bepaald iets waar ze naar uitkijkt. 'Waarom doe jij het niet?' vraagt ze haar broer.

'Ik zit de komende tijd in Hollywood.'

'Mazzelpik.'

‘Wat je mazzel noemt. Ik ben weer eens ingehuurd als bodyguard van Sheryl Freeman.’

Kit schiet in de lach. Sheryl Freeman. Een lastigere actrice moet nog worden geboren. Niets is ooit goed bij die vrouw en niemand deugt. Ze is ervan overtuigd dat iemand haar stalkt en heeft grof geld over voor haar beveiliging. Helaas is ze bijzonder slecht van betalen en wil bijna niemand meer voor haar werken.

‘Waarom verwijst je haar niet door naar Beckman & Beckman?’

‘Daar hadden ze geen tijd volgens Sheryl.’

‘Nou, lekker detectivebureau zijn we. Ik mag controleren of vrouwen echt zwanger zijn en niks onder hun kleding hebben verborgen en jij mag een overjarige actrice pampieren. Doe me eerst nog maar een koffie, dan zal ik moed verzamelen om me bij de bedrijfsleider te melden.’

- 3 -

Kit maakt haar zoveelste rondje door de winkel. Ze weet inmiddels precies waar alles staat en uit pure verveling helpt ze mensen met het zoeken naar producten of met het bedienen van de voedselreplicator voor het reproduceren van zogenaamd verse producten. Zelf heeft ze gelukkig voldoende geld om haar groente en fruit bij de overheidskassen te bestellen. Maar mensen met een klein budget zullen het met deze kunstmatig samengestelde producten moeten doen.

De dagen duren lang en ze moet er nog acht. Als het niet was om Mark Branson en zijn collega's van het LANS te helpen, zou ze er allang de brui aan hebben gegeven. Vooral ook omdat het altijd koud is in de winkel. Haar korte leren jasje biedt maar weinig soelaas, maar het gaat haar te ver om hier in haar winterjas rond te lopen.

Het wordt al drukker in de winkel. Ze zal haar ogen nu goed open moeten houden en ... Ze blijft staan, luisterend. De sfeer in de

winkel is veranderd. De mensen worden onrustig en er klinken haastige voetstappen. Dan is het een moment doodstil. Tot de mensen voor in de winkel door elkaar beginnen te roepen en een paar vrouwen beginnen te gillen. Erbovenuit klinken harde, gebiedende stemmen. Kit snelt naar voren om te kijken wat er aan de hand is en staart meteen in de vuurmond van een diffuser.

De man die het wapen vasthoudt, heeft een zwarte bivakmuts over zijn hoofd getrokken. Alleen zijn ogen en mond zijn te zien. Ook het jack van de man is zwart. Eronder draagt hij een blauwe spijkerbroek. Maar het zijn vooral de schoenen van de man die haar opvallen: witte sportschoenen. Maar op de plek waar normaal gesproken het merkteken van de fabrikant is aangebracht, is een kale plek te zien.

‘Op de grond!’ schreeuwt hij haar toe.

Kit steekt haar handen een stukje omhoog, maar maakt nog geen aanstalten het commando van de overvaller op te volgen. Haar ogen schieten heen en weer. De kassa-androids functioneren niet. De supermarktmedewerker die blijkbaar kwam controleren wat de oorzaak van de storing is, hangt met gesloten ogen en bebloed gezicht tegen een rij winkelwagentjes. Een tweede man met bivakmuts houdt hem en een stel andere mensen onder schot. De bedrijfsleider ligt een eindje verderop. Zijn keurige, blauwe overhemd vertoont een grote bloedvlek.

De man met de merkloze sportschoenen grijpt een van Kits armen en geeft er een harde ruk aan. ‘Op de grond!’ schreeuwt hij nogmaals.

Kit struikelt naar voren, zakt haastig door haar knieën en laat zich op haar buik vallen met haar handen zichtbaar naast haar hoofd. Ze snapt het niet. Waarom overvallen ze de supermarkt? Er wordt nauwelijks meer met contant geld gewerkt. Waarom zouden ze het risico lopen om te worden gepakt voor een paar schamele newdollars? Of gaat het soms niet om geld?

Vanaf de plek waar ze ligt, ziet ze de tweede overvaller met een beamer om zich heen zwaaiend tussen de mensen op de grond door lopen. Door de abrupte bewegingen van de man ziet ze dat zijn jack niet helemaal tot bovenaan is dichtgeritst. Eronder is een geel shirt zichtbaar. Hij dwingt de mannelijke bezoekers van de supermarkt zich om te draaien door ze in hun zij te trappen. Na een blik op hun uiterlijk laat hij hen met rust. Het lijkt haar vermoeden te bevestigen – ze zijn naar iemand op zoek.

Ze voelt gefriemel bij haar jasje en verschuift haar hoofd iets om te zien waarom.

Vlak bij haar ligt een magere man. Zijn sluike, zwarte haar hangt voor zijn gezicht, maar toch is zichtbaar dat hij hevig transpireert. Ze ziet nog net hoe hij zijn hand bij haar vandaan trekt. Haar ogen worden groot. Wat deed die vent daar? Wil hij haar bestellen op een moment als dit? Dan heeft hij pech, want ze heeft niets in haar zak waar hij iets aan heeft. Geen contant geld, want dat zit in de vakjes aan de binnenkant van haar riem. Geen sVone, want die heeft ze niet bij zich. Ze vergeet het ding telkens op te laden en communiceren via Miro, de neurobot die aan haar ID-chip is gekoppeld, is wel zo gemakkelijk. Ze heeft ook geen huissleutels in haar zak, want haar appartement heeft een codeslot.

De overvaller met het gele shirt is bij haar buurman aangeland en dwingt hem zich om te draaien. 'Kijk eens aan, daar is hij dan,' hoort ze hem zeggen.

Kit laat snel haar hoofd zakken en probeert onopvallend iets bij de man vandaan te schuiven.

De man slaakt een angstige kreet als hij omhoog wordt getrokken en haalt beverig adem.

Met de vuurmond van de beamer tegen zijn hoofd, doorzoekt de man met het gele shirt zijn kleding. 'Verdomme, niets,' mompelt hij. Hij laat de man abrupt vallen en kijkt om zich heen.

Kit gluurt langs haar bovenarm naar de gemaskerde overvallers. De man met de merkloze schoenen kijkt haar recht aan en ze verstart als hij met twee stappen de afstand tussen hen overbrugt.

Hij schopt haar tegen haar ribben. 'Nieuwsgierig?' Met een ruk trekt hij haar half overeind. 'Kijk maar goed dan.' Hij richt de diffuser die hij in zijn andere hand heeft op de angstige man. Hij drukt af en het hoofd van de man spat als een rijpe tomaat uit elkaar.

Kit onderdrukt een kreet van afschuw.

'Verdomme,' sist de man met het gele shirt. 'Waarom deed je dat? Geen doden, weet je nog?' Hij werpt een blik op een apparaatje in zijn hand. 'Shit, politie en SECbots in aantocht.'

Er beginnen mensen zachtjes te jammeren en de man met de merkloze schoenen richt meteen zijn wapen op een huilende vrouw die vlakbij ligt. 'Kop houden!' roept hij. 'Anders ben jij de volgende.'

Op een andere plek maakt iemand kokhalzende geluiden.

In de verte klinken sirenes. Al snel is het jankende geluid van naderende zweefmotoren te horen. Kort daarop spat een van de winkelruiten rinkelend uit elkaar. 'Leg je wapens neer en kom met je handen op je hoofd naar buiten,' klinkt een door een megafoon versterkte stem.

De overvallers zwaaien met hun wapens, hun ademhaling klinkt gejaagd vanachter hun bivakmuts. De man met de merkloze schoenen trekt Kit ruw verder omhoog. 'Meekomen jij.' Hij houdt haar als een schild voor zich en trekt haar mee naar de zijkant van de supermarkt, door de klapdeuren die de afscherming vormen tussen de winkel en het magazijn.

De grote laaddeuren die zich net om de hoek van de supermarkt bevinden zijn gesloten. De man met het gele shirt rent ernaartoe, plakt iets op een van de deuren, rent vervolgens naar de verste hoek en opent een deur. 'Opschieten!' roept hij gejaagd.

De deur komt uit op een steeg. Er staat een botcar met draaiende motor te wachten. Op de bestuurdersplek zit een derde man die met een snelle beweging zijn bivakmuts omlaagtrekt als hij hen ontwaart.

De steeg is zo smal dat er amper ruimte is om het achterportier te openen. De man met de merkloze sportschoenen wringt zich als eerste naar binnen. Dan wordt Kit door de opening gepropt en als laatste perst de man met het gele shirt zich naast haar op de achterbank. Zo zit ze een paar seconden later letterlijk klem tussen de twee overvallers.

Het portier is nog niet eens gesloten als de botcar met piepende banden wegrijdt. De man met het gele shirt haalt hetzelfde apparaatje dat hij in de supermarkt bestudeerde uit zijn zak, bekijkt het een moment en drukt dan op een van de knoppen.

Ergens achter hen klinkt een gedempte explosie.

‘Zo,’ zegt hij. ‘Dat houdt ze wel een poosje bezig.’

Kit slikt. ‘Waarom laten jullie mij niet gaan?’ vraagt ze met schorre stem.

‘Weet je waarom we daar waren?’ vraagt de man met het gele shirt.

Kit schudt haar hoofd.

‘Die latino die naast je lag, had iets van ons gestolen. Heeft hij iets tegen je gezegd?’

Kit schudt opnieuw haar hoofd en staart naar de ogen die door de bivakmuts heen zichtbaar zijn. ‘Nee, niets.’

‘Ik geloof je niet,’ zegt de man. ‘Maar dat maakt niet uit, we komen het toch wel te weten.’

De botcar draait een brede doorgangsweg op en laat zich meevoeren met de stroom voertuigen.

Het smalle weggetje waar ze stoppen, ligt aan de rand van de bossen. Op een verlaten parkeerterrein staat een ander voertuig. Het is een ouderwetse auto, zonder botbesturing.

De bestuurder stapt uit en opent de portieren van de auto.

De man met het gele shirt port met zijn wapen in haar zij en ze stapt haastig uit.

Vanuit haar ooghoek ziet ze dat de man met de merkloze schoenen iets bij het besturingspaneel van de botcar doet.

Zodra hij het portier heeft dichtgegooid, rijdt het voertuig weg. Even later klinkt er in de verte opnieuw een explosie.

De man die haar vasthoudt lijkt een moment afgeleid en Kit probeert zich los te rukken. Het levert haar een stomp op tegen de zijkant van haar hoofd. Versuft door de klap wordt ze in de auto geduwd.

Na een lange tocht kriskras door de bossen draait de auto een brede weg op en rijden ze door het bergachtige gebied dat aan de bossen grenst.

De rit duurt lang en Kit heeft het opgegeven het aantal zijwegen te tellen, maar aan de stand van de zon te zien lijkt het wel of ze weer richting de stad rijden.

De auto mindert vaart en komt een paar meter voor een stenen poort tot stilstand. De man met het gele shirt gebruikt zijn apparaatje opnieuw en de poort zwenkt open.

Erachter wordt een basketbalveldje zichtbaar. Aan het welig tierende onkruid te zien, wordt het complex al lange tijd niet gebruikt. Nergens is een levende ziel te bekennen. De gebouwen aan de rand van het veldje zien er slecht onderhouden uit, sommige muren zijn gescheurd.

De man voorin geeft gas en parkeert de auto naast een bestelbus. Van inzittenden is niets te bekennen.

Kit wordt uit de auto getrokken en een van de gebouwen binnen geduwd. De bestuurder van de auto blijft bij de ingang staan.

De hal is enorm. Langs de wanden zijn trappen en rondom lopende galerijen met talloze deuren te zien. In een flits denkt Kit iemand te zien die over de balustrade naar beneden kijkt.

‘Oké,’ zegt de man met de merkloze schoenen. Zijn stem galmt door de lege hal. ‘Vertel maar.’

Kit staart hem aan. ‘Hij heeft echt niets gezegd.’

Voor ze het weet, rukt de man haar jasje uit. ‘Misschien heeft hij je iets gegeven?’ vraagt hij en doorzoekt de zakken.

‘Hij heeft me n...’ begint ze, maar staart dan met grote ogen naar de strip met pillen die de man tevoorschijn haalt.

Hij zwaait ermee voor Kits ogen. ‘En wat is dit dan?’ Hij grinnikt. ‘Je vriendje dacht zeker slim te zijn door het in jouw zak te stoppen.’

‘Hij is... was mijn vriendje niet,’ weet ze uit te brengen. ‘Ik kende hem niet.’

De man steekt de strip opnieuw omhoog. ‘Werkelijk niet?’ Hij kijkt de man met het gele shirt aan. ‘Wat doen we met haar?’

De aangesprokene haalt zijn schouders op. ‘We kunnen haar net zo goed gebruiken. Er zijn toch nieuwe proefpersonen nodig. Opruimen kan altijd nog.’

Kit voelt zich verkillen. Gaan ze haar dwingen iets in te nemen? Ze kijkt om naar de man bij de deur. Hij heeft zijn armen voor zijn borst gekruist en de beamer in een van zijn handen is goed zichtbaar. Geen kans dus om te proberen deze twee aan te vallen en te ontsnappen. Bovendien zien de mannen er goed getraind uit en de bivakmutsen die ze dragen, duiden op een SEAL-verleden.

Ze laat haar blik over de trappen en galerijen glijden. De andere man is verdwenen. Misschien heeft ze het zich alleen maar verbeeld.

Ze wordt weer bij haar arm gepakt en meegenomen naar een deur aan de zijkant. Een smal gangetje leidt naar een toiletruimte met vijf toiletten.

De man met het gele shirt pakt een smerig plastic bekertje van een nog smeriger wastafel en opent de kraan. Er komt een dun stroompje vloeistof uit. Hij houdt het bekertje eronder en vult het voor de helft.

De ander drukt een pil uit de strip. 'Mond open,' commandeert hij.

Kit houdt haar lippen stijf op elkaar.

De man zucht en geeft haar een harde stomp in haar middenrif.

Naar adem snakkend kan Kit niet anders dan haar mond openen. De man stopt de pil met een snelle beweging achter in haar mond, trekt haar hoofd achterover en zet zijn wapen tegen haar hoofd.

De man met het gele shirt giet vloeistof in haar mond, knijpt haar neus dicht en plaatst zijn hand over haar mond. 'Slikken of stikken, liefde.'

Kits ogen schieten heen en weer. Tevergeefs probeert ze onder de handen van de man weg te draaien en de vloeistof, en hopelijk ook de pil, uit te spugen. Ze gaat dat spul echt niet doorslikken. Maar ze moet ademen. Haar mond en neus worden echter onverbiddelijk dichtgehouden en of ze wil of niet, ze slikt.

Meteen laten de mannen haar los.

Kit hoest en haalt gierend adem.

De man met het gele shirt controleert of de pil weg is. 'Brave meid,' zegt hij en geeft haar een zet.

Ze tuimelt tegen de muur en staart naar de twee mannen. Bang voor de beamer die weer op haar is gericht, maar vooral bang voor de uitwerking van de pil. Ze sluit haar ogen, in de hoop dat ze straks wakker wordt in haar eigen bed en dat dit alles slechts een boze droom blijkt te zijn.